

WILDE
WALTER

VRU BEWERKT
DOOR
QUIRINA

NUKERK · G · F · CALLENBACH

Het was een sombere, mistige dag in Londen. Dora Nesbit had hare zondagsschool om vier uur verlaten, en haaste zich door de morsige straten huiswaarts. Vóór zich uit zag zij een' troepje jongens uit hare klasse, die joelend en tierend hunnen weg vervolgden, en terwijl eene wolk haar vriendelijk gelaat overschaduwde, ontsnapte haar onwillekeurig een zucht.

„Wat geeft het eigenlijk? Welk nut trekken de jongens er van, dat ik Zondag op Zondag onderwijs geef, en mijn best doe hen den Bijbel te leeren liefhebben en lezen?” klaagde zij in stilte. „Zou men niet zeggen een troep vagebonden te zien?” voegde zij er verontwaardigd bij zichzelf aan toe, toen zij de jongens de stoepen op en af zag draven, belletjes trekken en dan gierend weg zag hollen. „Maar kom, wat helpt het er over te pruttelen? Tante Esther zou zeggen: „Och kind! jonge poesjes kunnen nog geen katten zijn,” en mogelijk heeft ze gelijk, en moet ik geduld leeren hebben.” Toen — hare japon zoo hoog mogelijk optrekkend, en hare parapluie en boeken stijf tegen

zich aangedrukt — vervolgde zij haren weg, maar op een kruispunt gekomen bleef zij plotseling staan, want de weg, dien zij over moest steken, geleeek wel een modderpoel, door de gesmolten sneeuw veroorzaakt. Juist toen zij hartelijk wenschte den overkant reeds bereikt te hebben, stiet een voorbijganger haar tegen den arm, waardoor zij op het glibberige pad kantelde, en in hare poging om op de been te blijven, hare boeken en eenige papieren in de modder liet vallen.

Een haastigen, ongeduldigen uitroep smorend, bukte het jonge meisje zich om de verstrooide geschriften weder te verzamelen. Opeens sprong eene kleine gedaante van onder eene poort te voorschijn, raapte vlug en behendig de gevallen papieren op, en reikte ze met een verlegen gezichtje aan Dora over.

Deze keek haar kleine helpstertje aan. Zij kon niet ouder dan zes jaren zijn en zag er heel armoedig gekleed uit, maar hare groote, zwarte oogen keken schrander rond, en toen zij Dora's vriendelijk gezicht zag, kwam er een glimlach op haar bleek gezichtje.

„Ik dank je heel hartelijk, mijn kind! je hebt mij heerlijk geholpen,” zei het jonge meisje, terwijl hare stem dien teederen klank had, die haar eigen was als zij tot kinderen sprak. „Het was heel vriendelijk van je om mij behulpzaam te zijn,” en toen hare boeken en papieren opnemend, vervolgde zij met een knikje haren weg door de morsige straat.

Aan den overkant gekomen bleef Dora — als door eene plotselinge gedachte getroffen — staan, en keerde zich om. Onder een lantaarnpaal zag zij het kleine figuurtje van het kind haar nastaren; en Dora's hart gevoelde zich zonderling aangedaan toen zij haar gadesloeg. „Zou ik niets voor het kind kunnen doen? Had ik niet een woordje tot haar kunnen spreken?” vroeg zij zich verwijtend af, en toen — haastig haren Bijbel doorbladerend — nam zij er een plaatje uit, nam moedig den terugweg door de modder weder aan, en stond een oogenblik later weder naast het kind, dat haar met groote verwondering aanstaarde.

„Hebt u iets verloren, dame?”

„Neen, mijn kind; ik kwam maar terug om je dit te geven,” antwoordde Dora. „Kijk eens — houd je van prentjes? Vind je dit niet mooi?” en zij legde het plaatje in de hand van het kind.

Het was eene afbeelding van den Goeden Herder, en er stonden de volgende woorden onder:

„Hij zal de lammeren in Zijne armen vergaderen, en in Zijnen schoot dragen.” Jes. 40 : 11.

Het kind keek er ernstig naar en hare donkere oogen op Dora vestigend, vroeg zij: „Wie is dat, dame?”

„Weet je dat niet? Wel, dat is de Goede Herder; je hebt toch zeker wel eens van hem gehoord, nietwaar?”

Het kind schudde het hoofd. „Neen dame, waar woont Hij?”

Een nevel kwam voor Dora's oogen. Zij trok het kind met zich mede in de poort, en zich nederbukkende, sloeg zij haren arm om het kleine ding. Wat deed het er toe of de kleertjes, die het kleine lichaam bedekten, oud en versleten en . . . heel vuil waren; of dat de kleine handjes, die het plaatje omkneld hielden, met modder bezoedeld waren? Hier was immers „een lammetje” voor wie Christus stierf, *en zij had nooit van Hem gehoord!*”

„Mijn kind,” vervolgde het meisje, en hare stem klonk heel teeder en zacht, „heeft niemand je ooit van den Goeden Herder verteld? Wel, Hij is de Vriend van kinderen, en Hij woont boven lucht en wolken, in den schoonen hemel, waar Hij een heerlijk huis voor je in gereedheid brengt.”

De oogen van het kind staarden vol verbazing Dora aan, en zij drukte het prentje nog vaster tegen zich aan.

„Het is Gods lieve Zoon, Zijn éénige Zoon, en Hij stierf aan een kruis, in *onze* plaats, omdat Hij ons zoo liefhad en ons zoo gaarne bij zich in den hemel wilde hebben. De Heere Jezus . . .”

Bij het hooren van dien naam, kromp het kind inéén. Eene rilling ging haar door de leden en schuw en angstig trok zij zich terug. Verbaasd zag Dora haar aan.

„Neen, neen!” riep het kind op verschrikten toon. „Zeg *dat* niet, dame; spreek er asjebliedt niet van.”

„Wat niet zeggen, kindlief? Ik wilde je zoo gaarne vertellen dat de Heere Jezus”

Maar het kind gaf een gil en bedekte het gelaat met de handjes, terwijl zij uitriep:

„Neen, neen dame! Vertel mij niets. Grootmoeder zou zóó boos zijn. Zij heeft mij eens heel hard geslagen, omdat ik haar vroeg wie *Hij* was.”

Toen begreep Dora opééns dat zij met een joodsch kind te doen had, en meer dan ooit ging haar hart naar die kleine vreemdelinge uit.

„Een van Zijne kleinen,” murmelde zij teeder, „één van Zijn eigen volk,” en een stil gebed voor dat kleine lam steeg tot aan den troon naar Boven.

„Ik moet naar huis, dame,” zei het kind op zenuwachtigen toon. „Grootmoeder zal mij mogelijk wel zoeken, en en”

Zij strekte het handje, dat het plaatje vasthield, naar Dora uit, om het haar terug te geven, maar deze glimlachte en zeide: „Neen lieve kind! houd het maar gerust, en denk er aan, dat de goede Herder *jou* ook liefheeft en tot Zijn schaapje wil maken.”

„Ja dame, en u is wel bedankt.”

Toen verwijderde het kind zich met vluggen tred, en Dora spoedde zich huiswaarts.

Mevrouw Nesbit keek glimlachend op, toen hare dochter de kleine, gezellige zitkamer binnentrad. Hoe vriendelijk en aanlokkelijk zag het er daar binnen uit. Een helder vuur in den haard verspreidde een

zacht licht in de kamer, en daar de lamp nog niet aangestoken was, trok Dora een laag stoeltje naast hare moeder, en leunde met het hoofd tegen haar aan, zooals zij reeds gedaan had toen zij nog een kind was.

„Moe, mijn kind?” vroeg Mevrouw Nesbit, terwijl zij haar een kus op het voorhoofd drukte. „Waren de jongens erg lastig van middag?”

„Lastig, moeder? Ik geloof dat zij iederen Zondag erger worden, en ik zou wel eens willen weten of er ééne school in geheel Londen bestaat, waar zulk een troep vagebonden is, als bij ons. Vandaag was het al heel erg. Ik houd niet van pruttelen, maar moedertje! verbeeld u dat de heer Davis een nieuwen jongen in mijne klasse heeft gebracht, een bengel van de ergste soort. Hij heet Walter Philips, en hij maakte al de anderen aan den gang. Het begon al met het gebed; toen was hij zóó oneerbiedig dat geen van de andere jongens stil kon zijn. Het werd zóó rumoerig, dat de heer Davis het merkte en heel boos werd; ik geloof dat hij op het punt was Walter weg te zenden.”

„En daar was mijne Dora zeker heel blij om?” vroeg Mevrouw Nesbit met een' ondeugenden glimlach. „Of hebt ge soms nog een goed woordje voor hem gedaan?”

Dora bloosde, en antwoordde: „Nu ja moeder! dat deed ik ook voor ditmaal; bij slot van rekening

heeft hij toch een ziel, die voor Jezus gewonnen moet worden.”

Mevrouw Nesbit streek met hare hand over het bruine haar van haar kind, en fluisterde: „Hij is lankmoedig over hetzelfde, totdat het den vroegen en spaden regen zal hebben ontvangen. Ja, onze hemelsche Meester heeft een onuitputtelijk geduld met een ieder onzer, en ik ben blijde dat mijn kind dat ook gevoelt. De Goede Herder zoekt het verloren schaap *totdat* Hij het vindt, nietwaar?”

„O moeder! dat doet mij denken aan eene vreemde ontmoeting, die ik gehad heb toen ik uit de Zondagschool kwam,” en met levendige kleuren schilderde zij hare kennismaking met het kleine joodsche meisje.

„Mijn hart gaat zóó naar het kleine ding uit, moeder, en ik zou o zoo gaarne eens naar haar gaan zien, maar als ik mij den angstigen blik van het kind te binnen breng; haar kreet van schrik, toen ik den naam Jezus noemde, en hare groote vrees dat hare grootmoeder er iets van merken zou, geloof ik, dat het beter is haar niet op te zoeken; wie weet hoe het arme kind er voor zou moeten boeten!”

„Wij zullen het kleine lam aan de teedere zorg van den Goeden Herder opdragen, Dora! Hij zal het zeker niet uit het oog verliezen, en . . . wie weet? mogelijk wijst Hij u nog wel eens een' weg, waarop ge iets voor haar zult kunnen doen.”

.

Zes maanden zijn voorbijgegaan.

Zondag op Zondag had Dora wind en weder getrotseerd om „hare jongens” te onderwijzen. Dagelijks droeg zij ze in het gebed den Heer op, want haar jeugdig hart verlangde vurig ze voor den Heiland te winnen, en ofschoon er nu en dan een zucht bij haar oprees als zij hunne rusteloosheid zag, die hen op kwiksilver deed gelijken, had zij toch nu en dan een gevoel alsof er eenige verandering ten goede, eenige meerdere belangstelling ontstond, en Dora dankte God en greep moed.

Het leven van het jonge meisje was in de laatste jaren wel wat eentonig geworden. Vier jaren geleden was zij — als leerling-verpleegster — in een kinderziekenhuis gekomen, en het was hare vurigste begeerte zich geheel aan de verpleging der kleine patiënten te blijven wijden. Toen evenwel twee jaren later haar vader stierf, en hare éénige zuster kort daarop trouwde en haren man naar Schotland volgde, had Dora aanstonds begrepen, dat hare roeping thans bij hare eenzaam achtergebleven moeder was. Niemand — zelfs de liefhebbende, opmerkzame moeder niet — besefte, welk een offer het jonge meisje bracht. Slechts Een was er, Die de tranen zag en telde die zij bij het afscheid nemen van hare kleine patiënten stortte, en Hij wist, hoe dikwijls zij met verlangen aan den tijd terugdacht, toen zij de kleine lijdens hare liefdevolle zorgen mocht wijden.

Dora had evenwel volkomen vrede met haar besluit. Zij wist *goed* gehandeld te hebben, en daarom nam zij hare plaats in het stille ouderlijke huis niet al zuchtende in, o neen! met groote blijmoedigheid vervulde zij hare taak. *God* had haar die immers aangewezen? Aan Zijne leiding gaf zij zich vertrouwend over, en dankbaar nam zij het aanbod om in eene zondagsschool werkzaam te zijn aan. „Die twee jaren aan de verpleging gewijd, zijn niet verloren,” zeide zij dikwijls tot zichzelf; „ik kan wachten, en mogelijk komt mij al het geleerde heerlijk te pas.”

De zondagsschool had al de liefde van haar hart, en niet licht zou zij verzuimd hebben er heen te gaan, hoe lastig „hare jongens” het haar ook konden maken.

Bij één jongen vooral bemerkte zij eene langzame, maar onmiskenbare verandering ten goede op, en die ééne was juist Walter Philips, de lastigste van allen, die op het punt gestaan had van weggezonden te worden! Dikwijls zag zij, dat hij gretig luisterde naar hetgeen zij vertelde, en meermalen verbeeldde zij zich aan het bewegen zijner lippen te bemerken dat hij den tekst, dien zij gewoon was hare klasse vóór te zeggen en te verklaren, herhaalde, om hem zodoende van buiten te leeren. Eens had zij de gelijkenis van het verloren schaap verteld, en hun *deze* woorden voorgezegd: „De Goede Herder stelt Zijn leven voor de schapen,” en toen het zondagsschool-

uur voorbij was, en de jongens het lokaal verlaten hadden, bleef Walter achter, en vroeg eenigszins verlegen, of zij den tekst nog eens zou willen opzeggen, „omdat de kleine meid het zoo gaarne hoorde.” Dora herhaalde de woorden, en schreef ze op een stukje papier, dat zij hem overhandigde.

„Is het voor uw zusje?” vroegde zij.

„Neen juffrouw! het is niets geen familie van mij, maar zij en de oude vrouw wonen boven ons, en ik speel dikwijls met de kleine meid. Dank u wel, juffrouw!” en toen ijldde hij — roepend en schreeuwend — zijn kameraden achterna.

Dora glimlachte. „Die jongen is al een heel vreemd mengelmoes,” sprak zij in zichzelf, „maar er *is* een week plekje in zijn hart, dat is zeker.”

Van dien dag af schreef zij geregeld den zondagschooltekst af op een stukje papier, dat zij Walter medegaf voor zijn kleine vriendinnetje.

Van het joodsche kind had zij nooit meer iets gemerkt. Nooit had zij haar meer — na dien éénen Zondag — aan de poort zien staan, en hoewel het niet haar *gewone* weg naar huis was, was zij er — vooral de eerste Zondagen — dikwijls langs gegaan, in de hooop het kleine ding nog eens weêr te zullen zien. Van lieverlede was het beeld van het kleine jodinnetje uit hare gedachten verdwenen, maar op eens — toen zij over het meisje nadacht voor wie Walter zijn' tekst meenam — verrees het angstige

gezichtje haar weër voor den geest, en was het haar alsof zij het smeekende stemmetje weder hoorde: „Neen dame! zeg *dat* asjeblijft niet.”

Met schaamte beleed Dora zichzelf dat zij het kind, „het lammetje” zooals zij haar noemde, *vergeten* had; *vergeten* om voor haar te bidden! Als dit kleine vriendinnetje van Walter eens het bewuste kind was?... Toen éénmaal die gedachte bij haar post had gevat, besloot zij den volgenden Zondag Walter eens wat nader te ondervragen, maar hij was afwezig, en toen hij den daarop volgenden Zondag verscheen, stond zijn gezicht zóó droevig, en was hij zoo bijzonder bedaard, dat Dora vreesde dat er iets treurigs was voorgevallen.

„Waar zijt gij den vorigen Zondag geweest, Walter?” vroeg zij.

„Thuis juffrouw.”

„Toch niet ziek hoop ik?”

„Ik niet juffrouw, maar de kleine meid.”

Uit het beven zijner stem begreep Dora dat zij beter deed thans niet verder te vragen, en liever wachten moest totdat de zondagsschool was afgelopen.

De jongen bleef uit zichzelf achter, en toen allen het lokaal verlaten hadden, barstte hij in zenuwachtig snikken uit.

„O juffrouw! ze is zóó ziek! ze gaat zeker sterven, en er is niemand die naar haar omziet! Ze kende mij van morgen niet eens.... o juffrouw! *wat* kan

er toch gedaan worden?" Met smeekende — naar deelneming vragende oogen zag de arme jongen Dora aan. Deze legde hare hand op zijn' schouders en zeide: „Walter! ik ben nog zoo wat half en half eene verpleegster, weet je; ik ben twee jaar in een kinderziekenhuis geweest om zieke kinderen te verzorgen! Hoe zou je het vinden als ik eens met je meeding, en zag wat er voor je kleine vriendinnetje te doen was?"

Het door tranen bevochtigde gelaat van den jongen helderde bij deze woorden op. „O, dat zou heerlijk zijn!" Opeens echter trok er eene schaduw over zijne trekken. „Wat zal de oude er van zeggen, als zij soms thuis is? Dat wijf" en de stem van den jongen trilde van verontwaardiging, „kijkt niet naar haar om; ik geloof, dat ze blij zal zijn als het kind maar dood is."

„Stil Walter, stil," zei Dora ernstig; „ik wil geen scheldwoorden hooren, dat weet je wel; vertel mij liever nog eens wat meer van je vriendinnetje; hoe heet zij?"

„Rachel juffrouw! en ik ga er iederen dag naar toe, want zij heeft zoo gaarne dat ik bij haar zit. Moeder brengt haar ook wel eens wat, want dat oude wijf, die oude vrouw bedoel ik, verdrinkt alles wat ze met vodden verkoopen verdient, en als ze thuis komt, gaat ze liggen slapen. Ze geeft het kind niets dan droog brood, en juffrouw! *dat* kan ze niet meer

slikken.” Weer overmeesterde hem de aandoening, en zijne stem beefde, toen hij zeide: „Ik zou van middag ook niet weg zijn gegaan, maar ik dacht, dat ze gaarne iets van de zondagsschool zou willen hooren. Ik ben gewoon haar over te vertellen wat ik gehoord heb, juffrouw.”

„Waarom heb je haar nooit eens meegebracht?”

De jongen keek verbaasd op. „Haar meebrengen juffrouw? Lieve tijd! de oude zou mij doodslaan als zij wist dat ik Rachel wat van de zondagsschool vertel, maar de kleine is slim, o zoo slim! ze zegt niets aan haar grootmoeder. Weet u,” en hier daalde de stem van den jongen tot een fluistering, alsof hij bang was dat iemand hem hooren zou: „ze is eene jodin, juffrouw.”

Toen twijfelde Dora er niet meer aan, of zij zou weer in aanraking worden gebracht met het door haar vergeten „lammetje” en volgde haren jongen geleider door de straten. Eindelijk waren zij er. Ja, dáár was de welbekende poort, maar geene kleine Rachel zou haar dáár ooit meer opwachten.... zij was dicht, heel dicht bij eene andere Poort, die haar toegang zou geven tot dat heerlijk Huis, waarvan Dora haar gesproken had!

Het jonge meisje volgde Walter de bouwvallige trap op van een armoedig, hoog opgetrokken huis, waarin verschillende families woonden, en — boven op het portaal gekomen — hief hij den vinger waar-

schuwend in de hoogte, terwijl hij behoedzaam eene deur opende, en naar binnen keek. Daarna wenkte hij Dora, en fluisterde: „De oude is er niet, komt u maar.” In het eerst zag Dora niets, en de verstikkende atmosfeer in het gesloten vertrek deed haar een oogenblik terugdeinzen. Toen — zich vermannende — trad zij nader, en zag in een’ hoek van de kamer, op een hoopje vodden, eene kleine gedaante liggen, die bij haar binnentreden, zich op haren elboog verhief, en met eene zwakke stem: „*mijne* dame!” stamelde. Ja, het *was* Rachel, maar o hoe veranderd! De eens zoo heldere, flikkerende zwarte oogen waren nu hol en ingezonken, en de verwarde massa zwart haar deed de uitgeteerde wangen, waarop thans een koortsblosje zich vertoonde, nog duidelijker uitkomen. „*Mijne* dame! de dame van het plaatje!” fluisterde het kind, en een blijde glimlach kwam op het magere gezichtje. Diep geroerd knielde Dora bij het armoedige leger — als de vodden althans dien naam verdienden — neder, en sloeg haren arm om de kleine gestalte.

„Mijne lieve Rachel! kent ge mij nog?” Het kind streelde met hare uitgeteerde vingertjes de hand der onderwijzeres, en zeide in afgebroken woorden: „dame! ik heb — Jezus — lief; ik ben nu — ook — Zijn lammetje, en — ik mag — ook naar het mooie Huis.”

„Ja lieveling! heel spoedig geloof ik,” en heete tranen ontsprongen Dora’s oogen en vielen op de handjes van het kind.

„Niet schreien dame, niet schreien.... — ik zal — aan Jezus — zeggen dat u — mij — het eerst — van Hem — verteld hebt. En.... ik wil” — en toen haalde zij van onder de vodden een toegebonden pakje te voorschijn — „ik wil — u — dit nog — geven; grootmoeder — moet het — niet vinden.”

Dora opende het pakje, en vond daarin al de teksten, die zij in den laatsten tijd voor Walter had opgeschreven, en.... het plaatje van den Goeden Herder; dit was Rachels nalatenschap, die zij veilig in Dora's handen wenschte!

Neen, voor dit kind was op aarde niets meer te verrichten; dat was duidelijk te zien. Toch wilde zij nog zoo gaarne eenige verlichting aanbrengen — het kind *lag* zoo ongemakkelijk. „Is uwe moeder thuis, Walter?” vroeg zij aan den jongen, die in stomme smart op den grond was gaan zitten, en zijn klein vriendinnetje zat aan te staren.

„Ja juffrouw! wil ik ze eens gaan roepen?”

„Doe dat, mijn jongen! ik wilde zoo gaarne nog iets voor het arme kind doen.”

Walter haastte zich naar beneden en kwam spoedig met zijne moeder, eene armoedige, maar zindelijk gekleede vrouw terug.

„Vrouw Philips, ik weet dat gij dikwijls bij de kleine Rachel komt. Zij is heel erg ziek,” zei Dora zachtjes, „en ik vrees dat wij niet veel meer kunnen doen, maar zouden wij haar niet wat gemakkelijker

kunnen leggen? Mij dunkt dat dan de ademhaling ruimer zal zijn.”

De vrouw wenkte Dora haar buiten de kamer te volgen, en zeide toen: O, juffrouw! u weet niet hoe de toestand van het arme kind mij aan het hart gaat. Soms heb ik wel eens gedacht: *zou* ze wel het kleinkind van de oude vrouw zijn? want het is bijna niet mogelijk, dat iemand zijn eigen vleesch en bloed zóó verloochen kan, maar wij weten eigenlijk van de vrouw niets af. Drie jaren geleden kwam zij met Rachel, een lief klein meisje van vier jaar ongeveer, hier wonen, maar zij hield zich met niemand op, en ging iederen morgen met een' voddenzak de straat op. In de eerste jaren nam zij het kind altijd op hare zwerftochten mee; ik denk om het medelijden op te wekken, en mijn hart bloedde dikwijls om het arme schaaap. De oude vrouw geraakte hoe langer hoe meer aan den drank verslaafd, en dit is nu in den laatsten tijd zóó toegenomen, dat zij letterlijk alles wat maar éénige waarde heeft, voor drank verkoopt. Zes weken geleden is het kind ziek geworden; zij kwam toen niet meer beneden en was altijd moe en lusteloos. Dikwijls ging ik naar haar kijken als de oude vrouw uit was, en bracht haar dan eens wat ter verkwikking, want juffrouw! ik had het hart niet dit te doen als de grootmoeder thuis was; ze zou mij de deur gewezen hebben, geloof ik. Eens waagde ik het tegen haar te zeggen: „Buurvrouw! het staat

niet best met de kleine meid, zou je er den dokter niet eens bij nemen?" maar o! u hadt toen haar gezicht eens moeten zien! Neen, er was niets met haar te beginnen, en ik durfde er mij niet meer mee te bemoeien. Ik vertel u dit alles juffrouw! opdat u niet zoudt denken dat ik zoo hardvochtig ben om niet naar zoo'n arm schaap om te zien, maar . . . en hier daalde de stem der goede vrouw tot een gefluister, laatst heb ik een kussentje voor het kind gemaakt, om haar wat gemakkelijker met haar hoofdje te doen liggen, en juffrouw! den volgenden dag was het wèg . . . wèg juffrouw! voor drank verkocht zeker!"

Dora huiverde. „Het is vreeselijk wat ge mij dáar vertelt, vrouw Philips," zeide zij; „toch zou ik u zeer dankbaar zijn als ge nog eens wat ter verlichting van het arme schaapje zoudt willen probeeren; ik wil u gaarne schadeloos stellen. . . . wellicht is het de laatste levensdag van het kind. . . ."

„Ik zal doen wat ik kan, dat beloof ik u; mijn Walter hield zooveel van de kleine meid, wat zal hij haar missen!"

Toen ging Dora nog even naar binnen om een' afscheidskus te drukken op het koortsachtige gezichtje. Ach! Zij kon niet wenschen haar morgen nog terug te zullen zien; het zou haar integendeel zoo'n rust geven haar „veilig in Jezus' armen" te weten.

Mevrouw Nesbit ontving haar kind met blijdschap. Haar lang wegblijven had haar ongerust gemaakt,

en nu luisterde zij met groote belangstelling naar het verhaal van Dora's wedervaren.

„Ach moedertje! ik heb er zoo'n verdriet van, dat het arme kind uit mijn geheugen is gegaan; mogelijk had ik toch nog wat voor haar kunnen doen, en ik begrijp nog niet dat ik niet eerder op de gedachte ben gekomen, dat Walter's vriendinnetje, voor wie hij de teksten meênam, wel eens het kleine jodinnetje kon zijn.”

„Ja kind! wij *beiden* mogen hierin wel schuld bekennen en het is een vernieuwd bewijs, hoe wij gedurig te vragen hebben dat onze Heer ons indachtig mag maken hetgeen wij voor Hem te doen hebben. Wees echter niet al te bedroefd, mijn kind! De Goede Herder heeft het schaapje niet vergeten, en wie weet of — wanneer gij het vroeger ontdekt hadt — de weg u niet door die grootmoeder zou zijn afgesneden. *Zeker* is het, dat die Walter niet zóó ernstig naar uw onderwijs geluisterd zou hebben, als hij geweten had, dat *gij* de kleine Rachel van Jezus kwaamt vertellen; *nu* hebben de kinderen elkander op den Heiland gewezen, en zoo heeft de Heer *ons* verzuim ten goede weten te keeren.”

Dora kon dien nacht weinig slapen, en vurig droeg zij in de slapelooze uren „haar kleine lammetje” den Heer op. Reeds zeer vroeg begaf zij zich op weg naar de woning van het arme kind, en werd beneden door vrouw Philips opgewacht.

„Zij is heengegaan, juffrouw! van morgen om vier uur.”

„Vertel er mij alles van,” zei Dora met van aandoening bevende stem, en volgde de vrouw naar haar eigen vertrek op de benedenverdieping van het huis.

„Toen u gisteren waart heengegaan,” alzo begon vrouw Philips haar verhaal, „heb ik er aanstonds voor gezorgd, dat het arme kind wat gemakkelijker kwam te liggen, waarvoor zij mij nog met een' vriendelijken glimlach dankte. Spreken deed zij niet veel; ik geloof dat het haar moeite kostte, want zij hijgde zo. Wij — ik bedoel Walter en ik, gaven haar van tijd tot tijd een slokje water te drinken, en zóó wachtten wij op de komst van hare grootmoeder. Ach juffrouw! tegen tien uur hoorden wij haar de trap opstommelen, en ik zag wel, dat zij half beneveld was door den drank. Ik zei: „vrouw Ritter! het kind is heel min; ik geloof dat het afloopt,” maar het was alsof mijne woorden niet tot haar doordrongen, en ik besloot telkens maar eens te gaan kijken en niet naar bed te gaan, want ik wilde het arme schaap niet alléén met die vrouw laten sterven. Toen ik een half uurtje later in de kamer kwam, sliep de grootmoeder; zij was op haren stoel ingedommeld, en toen bleven Walter en ik bij het kind. *Spreken* deed zij niet, maar zij kende ons wél, en van tijd tot tijd bewogen zich hare lippen en

glimlachte zij even. Dat heeft zoo tot halfvier geduurd, en toen was het opééns alsóf ze naar iets zocht. Ik zei: „Walter! ga eens heel dicht bij haar; mogelijk wil ze je nog wat zeggen.” Toen keek ze hem heel vriendelijk aan, en na een paar snikjes was ze heen-gegaan. U wilt zeker nog wel eens naar boven gaan?”

Dora knikte en beiden gingen het stille kamertje binnen. Aan de tafel zat de oude vrouw, en keek de binnenkomenden met een doffen blik aan. Dora wendde zich naar den hoek van het vertrek en staarde aangedaan op de roerlooze kleine gedaante. Hoe stil en vredig lag zij daar, de verwarde haren van het voorhoofd weggestreken; de handjes gevouwen op de borst terwijl om de half geopende lippen een blijde glimlach speelde. Dora knielde bij het lijkje neder en drukte een kus op het marmerkoude voorhoofd. „Veilig in Jezus' armen, mijne lieve Rachel!” fluisterde zij — „wij volgen u, mijn kind!” Daarna trachtte zij een woordje tot de oude vrouw te spreken. „Uw kleindochtertje is naar den Hemel gegaan; zijt gij niet bedroefd?”

„Ja, dame, ja! het was altijd een min kindje, er was altijd getob mee, ja, een heele zorg.”

„Maar gij *hebt* geen zorg voor haar gedragen; gij hebt het arme kind aan zichzelf overgelaten,” kon Dora niet nalaten te zeggen; „nu is de dierbare Heiland, onze Zaligmaker, gekomen om haar bij Zich

in Zijn heerlijk Huis te halen; wilt gij Hem ook niet zoeken, eer het te laat is?"

Er flikkerde een boosaardig licht in de oogen der oude vrouw, maar zich bezinnende, zei ze op teemenden toon: „En wie zal nu voor de begrafenis zorgen? *ik* heb niets; niets om aan brood te komen, arme eenzame vrouw die ik ben; ze zijn allemaal even hard voor mij — ze denken dat ik geld heb, maar het is niet waar — niet meer dan hier op mijne hand ligt,” en ze strekte de bevende hand naar Dora uit.

Met weerzin keerde deze zich af. „Voor de begrafenis zal wel gezorgd worden,” zei ze, „dat zal ik met vrouw Philips bespreken,” en toen maakte zij zich gereed om te vertrekken. Haar oog viel op Walter, die stil en bedroefd in een hoekje van het vertrek zat.

„Walter, mijn jongen!” zei Dora zacht, terwijl ze zijne beide handen in de hare nam, „weet je wel dat ik gaarne in uwe plaats zou geweest zijn? Hoe gaarne zou ik de kleine Rachel telkens van den Heiland hebben willen vertellen, en dat hebt *gij* nu mogen doen! Het is eene eervolle taak, die de Heere Jezus je te doen gegeven heeft, en wees er verzekerd van, dat Hij in liefde en met welgevallen op je nederziet. Rachel is nu bij Hem, en zij wacht je dáár! O luister naar de stem van den Goeden Herder, en laat je dagelijks door Hem leiden.”

Toen ging zij heen, en thuis gekomen, knielde

zij in haar kamertje neder en dankte den Heer dat Hij „dit lammetje Zijner kudde” veilig thuis had gebracht, terwijl zij met vernieuwde toewijding zich aan Hem overgaf.

Nooit kwam de gedachte meer in haar op — als zij naar de zondagsschool ging: „Wat geeft het eigenlijk?” De Heer had haar in Walter en Rachel heerlijke vruchten getoond, en in oogenblikken van moedeloosheid was de gedachte aan die twee kinderen voldoende, haar met tranen van dank moedig te doen voorwaarts gaan.

Na verloop van eenige jaren kwam Walter haar op ietwat verlegen toon zeggen dat — nu hij te oud geworden was om als leerling op de zondagsschool te komen, hij aan den heer Davis gevraagd had hem eene kleine klasse te willen toevertrouwen, „omdat,” zooals hij zeide, „hij den Heer liefhad, en gaarne van Hem spreken wilde”. Toen was Dora's blijdschap volkomen.
